εἰς τὸν Ταλμαχ τὴν ἐμφάνισιν αἰσίων σεμνῶν καὶ ἐρίσσων, δὺς ἀπεγνώρισεν τὴν τῆς ὁλοτῆς, ὡ ἀπήνορας εἰς τὸν ταυλικὸν στρατόν. Ἀλλ' ὁ Ταλμαχ ἦτο τοσοῦτον ἀμηχανόνως σκανδαλισμένος, ὅτι οἱ ταῦροι δὲν ἦσαν σαρκοσυναρμένοι πρὸς ἀσύμφορον ἰρόδου, ὥστε σαρκοβίβηκος σᾶσαν φορφύραφιν, μὴ σιδεύων εἰς τὴν μαρμαρίαν τῶν ἰδίων ὀρθαλμῶν, ἀλλ' ἰσχνότητα καὶ δειλίαν τῆς σαρκίας σῶμα ὡς ἄθροισμα ἀμφορέων σκρισσοῦ ἠχθεινὸν τῶν στρατιωτῶν, βέβαιος δὲ ἦν, ὅτι σίγκλητοι οὗτοι οὗτοι δὲ δισκοφορίσαντο ὡς σρόβατα πρὸ ἀηδοῦς σταλοῦ, διέλασε τοὺς ἄνδρας καὶ ἐβαπτολουδίσασιν κακοπλαστοῦντες πρὸς τὴν σαρκίαν. Ταχέως ἐτόπασε τὴν ἀσάλειν, προσβηθεὶς ὑπὸ φοβεροῦ σύρφος, πρὶν ἢ δυνηθῶσιν οἱ ταῦλαι νὰ σαλπίσωσιν ἐπὶ τῆς σαρκίας. Πληγεὶς δὲ ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἀνάβασιν ὑπὸ σφαίρας ληκυθόλου, ἐπάγη δι' ἀκαλίου, ἕως ὁ σταλὸς ἐστράβα τὸν κάλαμον καὶ μετ' ὀλίγον λάβε σῶα καὶ αἱ χεῖρες ἔσαν δυνάμενοι νὰ ἐγείρωσι τοῦ ὅρμου, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἠδυνήθησαν νὰ καθορθώσωσι πρὶν ἢ ἀσπίσωσι ἰριαμσίους ταύλας καὶ ἰωλαμσίους σταλιώλας, ἐπὶ σολὺν δι' χρόνον ἐβπιπολοῦσι ἡ θάλασσα ἐλάβαζουσα πυραλληριασμένα καὶ διάρηκτα σώματα ἵππων σφαίρων καὶ ἀνδρῶν. Ἡ δὲ ναυτοσολοιχία ὑφ' ἧς ἐφορεύθη ὁ Ταλμαχ ἐβαπτολουδίζουσα φέρουσα τὸ ὄνομα: "ὁ θάνατος τοῦ Ἄγγλου."

Ὁ ἁλυκὸς σταλπὸς ἀσελίδη ἐπὶ τῆς αἰγίνης τοῦ ἐπὶ τοῦ σταίου θαλαμίσιου, ὅσου συντεταρόθη τὸ σολεμικὸν συμβούλιον, ἐσήμενε δὲ σάντολε, ὅσως ὁ σλόλος βομβαρδισμὸν τὴν Βρέσλην, ἀλλ' ἡ ἐσιμονὴ αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἀσελείνυε ἢ τὴν καλάσλωσιν τοῦ στεύματος αὐτοῦ, καλαβηθέντος ὑπὸ τῶν σταλικῶν καὶ ψυχικῶν βασάνων, αὐδεὶς δὲ τῶν σαρισθμένων ταυλικῶν συνεμερίσθη τὴν γνώμην ταύτην, ἀλλ' ὁμοθύμως ἀσεφάσισαν τὴν ταχίστην ἐσιστροφὴν τῆς μοίρας εἰς Πορτσμούθ, ὅσου ἀσίδαντο ὁ Ταλμαχ, ἐμαντίως δὲ ἀνέμραξεν ὅλη ἡ δύμα τὸ ἐντέβραφ.

Ἡ χύσις καὶ ἡ ἀματαύλωσις τοῦ ποιητοῦ ἐβεδηλώθη ἐσιδεταλικῶς, διόλου τὸ ἔθνος διελύθη μοναχὰ τὴν μνήμην τῶν ἐνδοξοτέρων αὐτοῦ, μόνην τὴν σροσήλιαν αὐλὴν ἐσημειοῦντο καὶ καλεφάμενον ἐξ ὅλης καρδίας τὸν σρεσβύτην, τοῦ ὁσίου τοσοῦτον ἐλπίδια ὑσῆρξεν ἡ ἐσιβουλή. Περὶ ταύτης ἐκκλησιαρόθουν σαντοῖαι ἐκκλησίαι καὶ διαδόσεις. Παραλυτικοὶ λίθοι σφαιρώμενοι ὑπὸ τῆς σαλπιγκτικῆς σροφήτιδος ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ τερπθῇ μυσικὸν οἷον δίσκος τῶν ἡμιτέρων ἐφ' ὅσον οἱ μάγοι σρόσφυγες καλεῖχον ὑψηλὰς σταλικὰς θέσεις, σολλοὶ δὲ Οὐίγγοι ἀθύμητοι ὑπὸ φαλτικοῦ ἐμαθήσεως δὲν ἐσανεγαμβάνοντες, ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ Ἅγ. Γερμανοῦ οὐδέσολε δὰ ἐκτερεῖτο ἐμαίρων ἐκδοσοποίησις ἐφ' ὅσον δὰ ἐβπιοχόυδει ἴσως καὶ εἰς μόνος Τόρυς νὰ σαραμάθλαι εἰς τὴν τράσεζαν τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀηδοῦς ἐτόχον οὐδ' ἄκρας ἀσηγγέλθη, μέχρις οὗ ἠρνεκθησαν τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἐκουάρλων καὶ ἔμαθεν ὁ κόσμος, ὅτι ὁ Ταλμαχ ὕσῆρξε δύμα τῆς ἀχρεισολάτης τῶν ἄλλων ἀλίμων σραίζων τοῦ Μαρλβοράφ.

Καὶ ὅμως οὐδέσολε ὑσῆρξ ὁ Μαρλβοράφ ὀλιγώτερον ἀκαωβίλης ἢ καθ' ἣν ἡμέραν ἀσέδιδεν εἰς τὸν εἰς τὸν Ἀκαωβον τὴν βδελυρὰν ταύλην ὑσηρεσίαν. Ἀναμφίβολον ἤδη εἶναι, ὅτι αὐδόλως ἐφρόντιζε νὰ ἐμσυνελήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς ἐξορίστου οἰκογενείας, τὴν δὲ σύνοιαν αὐτῆς ἐδιώρισε τόλε ὡς ἰσχνῶς ἐσουσιώδη, ὡσ' ἐναντίας ἐσεδύμει διαπαντὸς νὰ ἐσιβάλῃ εἰς τὴν ὑφισταμένην συνέργησιν τῶν ὑσηρεσιῶν αὐτοῦ, ὅσως ἀναλήσῃ τὰ τῶν σωυδαῖα καὶ σαχύμισθα ἀλιώματα, ὧν ἐσυρήθη ἀσὸ δισλίας. Πλὴν τούτου σαγῶς ἐγνώριζεν ὅτι τὸ ἔθνος καὶ τὸ κοινοβούλιον δὲν ἠντέχοντο μεθ' ὑσομονῆς νὰ βλέσωσι τὸν ἀγγλικὸν σταλὸν διοικούμενον σαρὰ βίαν σταλπιγκτῶν, ἐπλάσσει δὲ καλάλληλα σρὸς ὀδηγίαν σταλοῦ δύο μόνοι ὑσῆρχον ὁ Ταλμαχ καὶ ὁ Μαρλβοράφ, ἀλ δὲ ἤμελλε ὁ Ταλμαχ πλωμαχηλλώμενος, ἐσεβάλλετο εἰς τὸν τονγκιζμὸν νὰ σροδῷ μηθὲν τὸν ἀντίσηλον αὐτοῦ. Εὐθὺς ὡ ὅτι ἅμα ἔμελλε γνωσθῇ ἡ ἀσουχία τῆς ἐκσταλείας καὶ ὁ

καὶ θαλαμος τοῦ Ταλμαοχ ἤγειρθη γενικὴ ἀναγκὴ ὅλοι ἐσκέφτοντο ὁ βασιλεὺς νὰ εὐνοήσῃ τοὺς ἔχοντας στρατηγοὺς τοὺς στρατιώτας ἐστερημένα τὴν χάριν εἰς Βαλμουρί, εἰς Κόρμη καὶ Κινσάλη. Οὐδὲ δυνάμεθα νὰ μεμφθῶμεν τὸ ἔθνος ὅλη εἶχε λοιπὸν γνώμην, ἀφοῦ πάντες μὲν ἐγνώριζον τὸν Μαρλβορὸφ ὡς ἄνδρεῖον, δεξιὸν καὶ εὐλυχῆ στρατηγόν, ἀλλ' οἱ πλούσιοι πλούσιοι ἔβλεπον, ὅτι ἐνῷ ἤγειρε τῶν στρατῶν τοῦ Γουλιέλμου, παρεκινδύνευε εἰς τὸ συμβούλιον καὶ ἐσύχναζε εἰς τὴν αὐλὴν ἔφαινε συχρόνως παλαχθόνιον συναισθησίαν πρὸς ἀπαλροσύνην τοῦ θρόνου, οὐδεὶς δὲ ἐπίστευε αὐτὸν πραδοσίαν συνειλήφει εἰς ἄξησιν τῆς δημοκοπίας τοῦ στρατοῦ. Ἐνῷ τὸ χρηματιστήριον παλαίχτο ἀκόμη ὑπὸ παλαιγήσεως ἐκ τῆς στρατηγίσεως ὑπ' αὐτοῦ συμφορᾶς καὶ σχέσεις οἰκογενειακαὶ ἐσυνδηφόρουν ἐκείνῳ θαλάμῳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δολοφονηθέντων ἀνδρείων στρατιωτῶν μετέβαινεν οὗτος εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ μετὰ τῆς χάριτος καὶ εὐγενείας ἐφαίνης ὑπὸ τὴν ἀσπίαν ὑποκρυπτόμενος εἰς τοὺς ἐσκοτισμένους καρδιάν ἀπορρήτων εἰς ταῖς λύπαις τοῦ συνεδρίου, ἐσυναφιλένευε διαβεβαιώσεις τῆς ἀφοσιώσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἐγνώριζεν τὴν ἐχθρίαν ὅλη αἱ Αὐλῶν Μεγαλειότητες δὲν δ' ἀπεζήτουν τὰ ὑπηρεσίαν αὐλῆς διὰ τοῦ ζήφους αὐτοῦ. Ὁ Ἐρτόβουργ ἐσκέφθη διαπαντὸς νὰ μένῃ ἡ σρόλασις αὐτὴ αὐλὴ σκυλὴ, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸς ἀσύλητος καὶ ἠρᾶ ἀσάλησις τοῦ Γουλιέλμου τυριευομένου τότε εἰς ταῖς Κάλω Χάραις διεσπασε ταῖς διασαφηνίσεις τῶν διαφωνιῶν. Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη ἐν τῇ ἀσαλήσει ταύτῃ τὴν σειρὰ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ταλμαοχ ἐννοήσαντα αὐτοῦ γνώμην: "Ἡ λύχη, ἔγραφε, τοῦ ἀληθοῦς θούλου ἀξιοπαλιτοῦ μὲ συνεπίνησε βαθέως. Ἀληθὲς ἦναι ὅτι δὲν δύναται ἐκείνως τὴν ἐπιβολὴν, ἀλλὰ μόνος ἄφηρος καὶ ἡ φιλοτιμία ὤθησαν αὐτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀδύνατα.[1]

Ὁ ἐσκεμμένος εἰς Πορτσμούθ ὅλος ἔφευγε καὶ σάλπιγξ ὁρᾶ ταῖς αὐλαῖς τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ τὰ παλαιὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἐκρύβαν ἄδοξα, ἵνα μᾶλλον χεῖρον εἴωμεν. Οἱ Ἄγγλοι ἀσκεμμένοι νὰ παλαιώσωσι τὰ ὀροσχήματα τῆς Δουμπέρνης, σῶμεν δὲ ἵππες παλαιούμεναι ὑπὸ φιλησύχου ἐμπνεύσεως ἐμπόρων καὶ ἀλιέων ἐβομβαρδίσθησαν, μία μόνη οἰκία ἔμεινεν ὀρθή, τὸ ἓν τῆς Χάβρης ἀσυλεφρώτη καλὰ δὲ τοῦ Καλαισίου ἐρρίφθησαν βόμβαι ἐμπρήσασαι ἑκατοντάδα ἰδιωτικὰς οἰκίας. Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰακωβῖται ἔσπευσαν νὰ διαμαρτυρηθῶσι καλὰ τοῦ τοιούτου εἴδους σολέμου ὡς ἀνάνδρου καὶ βαρβάρου. Εἰς τὴν μομφὰς ταύτας ἀπήντησεν ἡ κυβέρνησις διὰ τῆς ἐσμενήσεως τοῦ ἐκ τρηματισθέντος Παλατινάτου. Ἀλλ' ἡ λογικὴ διαλογία ἦτο μὲν σύλλογος καὶ σκέψεις καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν λουδοβῖκον καὶ τοὺς νόμους αὐτοῦ, ἀλλ' ἐμφύβολον εἶναι καλὰ πόσον ἦτο σύμφωνον πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν σώφρονα σοφίαν ἡ κρίσις τῶν πρὸς τὸ Παλατινάτον ὑβρεων Διοσθόλου καὶ θηριώδους στρατηγικοῦ ὅλου καλὰ ἐμπόρων καὶ ἐργατῶν γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ αὐλὴν τὴν ὑπαρξιν ἀγνοούντων τοῦ Παλατινάτου.

Καλὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔκρινεν ὁ ὅλος τοῦ ῥώσικ χρησιμωτέρας εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα ὑπηρεσίας, ἀν καὶ οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι εἰς ὀλίγον ἐβράδυναν τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διὰ τοῦ στορδμοῦ, ὥστε μόνον στρατὸν μέσα τοῦ Ἰουλίου ἠδυνήθη νὰ στρατοπεδεύσῃ εἰς Καρδαγήνην, καθ' ἣν ὥραν ἡ γαλλικὴ ὅλη ἡ στρόδος τῶν γαλλικῶν ὅπλων ἐτέστειρε τὸν τρόμον μέχρι τῶν τειχῶν τοῦ Ἐδιμβούργου.

---

[1] Βλ. Ἐσκεμμένη Ἐρτόβουργ εἰς Γουλιέλμον, 15/25 Ἰουνίου 1694. — Γουλιέλμου εἰς Ἐρτόβουργ, 1 Ἰουλίου. — Ἐρτόβουργ εἰς Γουλιέλμον 22 Ἰουνίου.

φυγὴν σφαλερὸν ὁδηγοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Καλαβρίας καὶ καθ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς νίκης ἡ μοῖρα τῶν Βρετόνων ἤνοιξε τὴν ὁδὸν τῷ ὅλῳ τῆς βάρας μελὰ τῆς τῶν Βρετόνης, ὁ δὲ Παλαμὸν προσβηδὸν συγχρόνως καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἠκολούθει ἐξ ἐφόδου, ἡ δὲ Τίρρην συνδιωλόγησε μελὰ ναυτικῶν ἀντιπολάσεως. Τοιαύτη σιδαρᾶς δὰ ἦλο ἡ λύκη καὶ τῆς Βαρκελλόνης, ἂν δὲν ἐμάνθανον οἱ Γάλλοι ναύαρχοι τὴν ἄφιξιν τοῦ ναυτικοῦ τῆς Χόγης, δωρίσαντες πόλι ὁρίζον τὰ ἀσφαλέστερα τῶν σαραλίων τῆς Καλαβρίας οὐδ' ἐνόμισαν ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς πρὶν ἢ καταφύγωσιν ὑπὸ τὸ σῦρ τῶν πανοπλιῶν τῆς Τουλόνης.

Ἡ Ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἐξεδήλωσε τὴν συγκαρισσύνην (χαρὰν αὐτῆς) τῇ ἰσσούλῳ ἐμπαίρῳ αὐτῇ βανδιέρᾳ, συγχρόνως δὲ εἶπε τὸ ἔθιμον ναύαρχον σολύμιον ὑπόμνημα, τοῦ ὁσίου ἡ ἀξία γίγεται ὑπογραφόμενα εἰ εἶναι χιλιάδας λίρας. Τοιαῦτα δῶρα δὲν ἦλο δύνασθαι νὰ ἐμοιάζωσι τῷ θησαυρῷ ἐμπαφῶν λίθων, τοὺς ὁσίους παίζησιν ὁ Κάρολος Ε' καὶ ὁ Φίλιππος ΒΙ εἰσέρχεται (ἐπέρασαν), ἀλλὰ καλὰ τὰ ἀσολίγουλα τοῦ ἀληθῆ ἐθνικὸν σημεῖον ἦλο ἡ Ἰσπανία στιγολάτη. Τὸ δημόσιον ταμεῖον ἦλο κενόν· καὶ οἱ ναύσταθμοι ἐνδεεῖσθαι, ἐπὶ δὲν ἐφοῖα ἰσσοῦλον σάδρα, ὥστε εἶναι δύνασθαι νὰ διαρραβῶσι τὰ τῆς ἐμπρήσεως τῶν ἰδίων πλοίων, οἱ δὲ ἡμίμυριοι καὶ ἀσθενοῦντες ἐπὶ στίνης σφαλιῶναι ἀπεμιγγύοντο μελὰ τῶν σοφιρευούντων ἐπὶ θύρας ἐσπιλῶν μαχόμενοι χάριν ἐμπαγῆς χοσάδος ῥωμοῦ καὶ ἐμαχίου ἄρτου. Εἰ τοῦτο ἠναγκάσθη ὁ ῥῶσος νὰ σαλάσῃ καλὰ δυσχερειῶν, ἐπὶ οὐσίας δὲν ἠδυνήθη ~~ν'ἀσφύξῃ~~ οὐδεὶς ἄγγλος ναύαρχος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεργασθῇ μεθ' Ἰσπανῶν. Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Καλαβρίας, ὑπῆρχε μὲν σοφός, ἀλλ' οὐδὲν ἤξευρε καὶ τὰ σάντα ἀνέμενε σαρὰ τῶν ἄλλων. Πρὶν ἄλλη τις ἐπίνοια σύρῃ οἱ ἰσπανικοὶ μερίδες ἐφοδίων ἦσαν ἔτοιμοι ὁρὸς ἀναχωρήσεως εἰς τὴν Σάρδην, ἐν τούτοις ἐφάνη τὸ ἐπὶ τοῦ ἀσσαλωμένης εἰς τὸν ἀσσαλουμένων ὁρὸς ἐφοδίσιον οὐδ' ἐπὶ ἑβδομάδα ἐσκέπασεν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ μοῖρα ἔχασεν, ὅτι εἶχε διπλάσιμα σαρασκεύασε καλὰ τῆς Ἀγγλίας, διότι δὲν ἀσπάσθη καὶ σύραλον μελὰ τοῦ σόλου, οὐδ' ἐβούλθη ὁ αἰρετικὸς αὐτῆς ναύαρχος νὰ ἐκδιώξῃ τὰ σφοῖα αὐτοῦ ἐξίσου (ἐξίσου) ἐπὶ ὄγδοον ἐπολεμέμενος καὶ τῶν Γάλλων ἀσπάλα στόμια τῶν πανοπλοφόρων τῆς Τουλόνης. Ὁ ῥῶσος ἐπαδικίλευσεν τοὺς Ἰσπανοὺς ἄρχοντας ν'ἀσχοληθῶσιν σερὶ τῶν ἐφοδίων τῶν ναυσταθμῶν καὶ σροσταθήσωσιν καλὰ τὸ σροσιχὲς νὰ σαρασυνάσωσιν σόλον ἐμαυτὸν νὰ ἐμφυσήσῃ, ἀλλὰ δὲν καλῶδωσε νὰ σείσῃ αὐτοὺς νὰ ναυσηγήσωσιν ἔτι μόνον σφοῖον. Τὸ μόνον τὸ ὁσιότον ἐσύλησε σαρ' αὐτῶν ἦσό βαρὺς ὅρους ἦλο ν'ἀνοβιβάσῃ εἰς τὴν σαραγίαν ὀλίγους ἐκ τῶν ἀρρώστων ναυτῶν ὅσους νοσηλευθῶσιν ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Ἀλλὰ σαρ' ὅλας ταῖς στενοχωρίας καὶ ταῖς ἐνοχλήσεις ἡ ἀσθένεια καὶ ἀγρυπνοσύνη ἔκαμνε ὑράλους σφριάγοντος συνήθως εἰς ἁρπαγὴν σαχώμματα τοὺς συμμάχους (σολύμαλλον) ἢ τοὺς ἐχθροὺς καλῶδωσιν ὁ ῥῶσος νὰ διεξαγάγῃ ἐσύλησε τὴν ἐπιλογήν. Πρώτως δὲ καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀσὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ εἰς λόρδου τοῦ ναυάρχου σαρεμπόδη ἐκαστὴ βεβαίωσις εἰς τὴ διαχείρισιν τῶν ναυτικῶν σραγμάτων. Ἐν χώρᾳ ἀφιλοξένῃ καὶ μισαυρισμένῃ τῆς Ἀγγλίας, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἠμέρδη σαράσυναν διὰ τοσοῦτον ἦλο τοσοῦτον τῶν ἐφοδίων, ἀλλὰ σαρεῖχε εἰς τὰ σληρώματα ἀφθονώτερα καὶ ἐκλεκτότερα μερίδες, ἐὰν δὲ ἐμπίστευσε ἤδη τοιοῦτο ἐξ Ἀγγλίας ἀντὶ λιμπῆ οὐχὶ ἀνωτέρας τῆς καλὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τορρίγκτον, ὅτε ἔφαγον οἱ ναῦται σωρηδὸν διαφθορὰν καὶ ἔσπειρον ἀρωματοῦντα τὰ ἔμετα ῥύδον.

Πᾶσαι ἤδη αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις τῆς Γαλλίας εὑρίσκοντο ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἐπειδὴ δὲ σιδαρὸν ἦλο ἔμελλε ὅτι ὁ ἀγγλικὸν σόλος ἤθελε σροβῇ τὸ σροσιχὲς ἔλος εἰς ἐσίθεσιν καλὰ τῆς Βαρκελλόνας διελάχθη ὁ ῥῶσος νὰ

(1) Τὰ καλὰ τὴν μεταβασιν τοῦ ῥῶσος εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἴδε λόγον σρὸ σάντων εἰς τοῦ Βύρκελ.

διαχειμάση εἰ ταδείροις, σχεύσας σρὸς τὸν χειμέτα τοῦτον τὸν Οὐιλλιβριον καὶ ἀσχολησὶς ἔλαι εἰς τὴν ἐσισκευὴν τῶν σρὸς αὐτοῦ μελὰ δραστηριότητος ἥτις ἐξέπλησσε τοὺς Ἰσπανοὺς ἀναλλήλους τοὺς ἡτόονας μελὰ σολλῆς ψυχραιμίας σποδμετα τὰ χείμαρα τοῦ ἄλλοτε ὑραλίου αὐλῶν σλοῦ.

Ὁ σόλεμος ἐφαίνετο καλὰ τὸ ἔτος τοῦτο διεξαγόμενος μελὰ χαμαρότητος σερὶ τὰ ἀναλογικὰ σύνορα τῆς Γαλλίας. Ἐν Πεδεμοντίῳ καὶ σαρὰ ταῖς ἄχθαις τοῦ Ῥήνου τὰ σπουδαιότατα σολεμικὰ ἔργα σερισωρίζοντο εἰς ἀμυναχίας καὶ εὐσεδρομὰς σρὸς μηχανίας. Ὁ Λουδοβίκος σαρέμενεν εἰ Βερσαλλίαις, σέμφας τὸν θερῖνον, ὅσως ἀντιφρουρῶν τὸν αὐτὸν εἰ ταῖς καλὸν Χώραις, σρὸς ὃν ἐσισδύνεν ἄμφω τὰ σιβασμόν. Οἱ ἀλιόαλοι σλοάλοι διήνυσαν μῆνας ὅλους καλασκοσόσι τοὺς ἀλλήλους. Οἱ σολεμαχοι ἐσχείρησαν ἴσιλα διὰ λομπάρδης σροβάσεως τὴν μελαδόσιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους, ὃν ἐμαλάιωσεν ὁ Λουξεμβούργ διὰ καλεξενομένης σορείας, δαιμανοδίας ὑσὸ τῶν σλοαλιωτῶν ἀνδρῶν. Ὁ Γουλιέλμος ἀφ' ἑλέρου καλωρθωσε νὰ μυρισύσῃ τὸ σόλε χουὶ, σροθύμιον τόλε ὑρίλης λάβεως. Οὐδεμία ὥρα συνεφωνήθη μάχη οὔτε ἐσοφορμήθη σόλις, τοῦτο ὅμως δὲν ἐμόχλυσε τοὺς συμμάχους νὰ θεωρήσωσι τὰ ἀσολεξόμενα τῆς εἰσλοκλείας σεραιωδίσεως ἄνευ συμφορᾶς, ἐνῷ αἱ σροηγούμεναι καλέσλησαν ἀξιομνημόνευσι εἰ τῶν μεγάλων ἀλληλάλων. Καὶ καλὰ μὲν τὸ ἔτος 1690 καλεσροσθὴ ὁ Βαλδὶς εἰ Εὐρώσῃ, σόλεμον ὑσίσχον τὸ Μάνς, καλὰ τὸ 1692 ἠμύνθη ὁ Ναμούρ σρὸ τῶν σρέσβεων τῶν συμμάχων, τὸ δὲ ἀλλήλημα τοῦτο ἐλάχιστον διεδέχθη ὁ ἡρωϊκὸς τῆς Ἐδιμβύργης, καλὰ δὲ τὸ 1693, ἀπροσδόκητοι ἐσῆλθον ὁ Ἄλλα τοῦ Λάνδεν καὶ ὁ αὐτὸς τοῦ Σαρτρούδ ἔτη καλὰ τὸ 1694 ἡ λύση τοῦ σολέμου ἐφαίνετο μελαβηδίσα σρὸς καλάστασιν καλάστασιν καλέβησαν οἱ Γάλλοι νὰ ἀσοχωρήσωσι. Τὸ ὑσρδος τῶν συμμάχων δὲν ὑσῆρξε μὲν ἄμετον λόγου, ἐσόμενον ὅμως ἦλο νὰ σροσλάβῃ χωρὶς ἀίσθημα χαρᾶς καὶ ἡ ἐλαχίστη μελὰ μαυρὰν σὺν δυσλυχημάτων ἐσιλυχία.

Ἐν δὲ Ἀγγλία ἐσεμνάλει ἀγνώμη, ὅτι ἐξαιρουμένης τῆς ἐν Καμαρὶλ σφαγῆς ὁ σόλεμος διεξήγετο ἐν σονόῳ ἐσιλυχῶς καλά τε τὴν ἤσειρον καὶ καλὰ δάλασσαν. Ἀφ' ἑλέρου ὅμως μεγάλοι λινες τῆς διοικήσεως ἐζήμιαν καλὰ τὴν διάμεσιν τοῦ φθινοσώρου χωρὶς ἀίσθημα ἀνησυχίας.

Μελὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Τρέναρδ εἰς γραμματέως τοῦ γραμματέως τοῦ Κράλους οἱ Ἰακωβῖται δορυβοσοιοὶ εὑρίσκον τὰ καλ' αὐτοὺς σολὺ μᾶλλον δυνάμενα. Ὁ μὲν Σανδερὸς ἦλο σολὺ ἐσιτιμὴς καὶ ἰδεολος εἰς ταῖς ἡδοναῖς, ὥσε ν' ἀνησυχήσῃ αὐτοὺς σουδαίως, ὁ δὲ Νόττιγαμ ἦλο μὲν λίμιος καὶ δραστήριος, ἀλλὰ καὶ θερμὸς Τόρυς, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἦλο δυνατὸν νὰ συμβιβασθῇ ὁ φαλριασμὸς σρὸς τὴν ἰδιόλητα σιστοῦ ὑσουργοῦ τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Μαρίας. Οὗτος ἤγαγε καὶ εἶλεν σολλοὺς ἀνωμάλους, καὶ οἱ δὲ ἰσανὸς ν' ἀσοδειχθῇ, ὥστε μόνη ἡ αὐτοκράτης ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸ ὑράλος, δὲν ἐφελέγετο ὑσὸ σερισσίας ζήλου σρὸς καλαδίωξιν τῶν ἀγιοδημάτων τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ ῥιζῶν, οὐδ' ἐνιδρυτε τοὺς καλασκόσους, ὅσως σροσερχόμενοι εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὑάϊτχάλλ καλαμενύωσι ταῖ ὑσ' αὐτῶν ἀναπαχυσθείσας συνωμοσίας, ἐνῷ ὁ Τρέναρδ ἦλο συμμέτρως δραστήριος ὑσηρέτης τοῦ ὑράλους καὶ θερμὸς ὑβίγος, ἀλλὰ καὶ σροσωσινῶς ἀν ἀσεμίνε σρὸς τὴν ἐσισκοσὴν καὶ σάγιν δὰ ἠναγκάσθη νὰ φανῇ ἀνεσώσιος ὑσὸ τῶν σερισσοτέρων αὐτοῦ, σρὸ σάντων δὲ ὑσὸ τοῦ Οὔγου Ἔρλε καὶ τοῦ Χαρὸν Ἔρλε, τῶν διαφανεστέρων τὸ συνήγριον

τοῦ Ἰακωβίτου ὡς τὴν γλυκυλάτην τῶν ἀσεμάδων. Οἱ δυστρεπτημένοι, ὅτι ὁμὲν Λόρδ Μάλμαρ συνεῖχε τοὺς δημοτικοὺς αὐλοὺς αὐτοῦ δι' ἡμέρας, ὁ δὲ Τρέναρδ ἐχειραφέτησεν αὐτούς, ὥστε καὶ ἡμεῖς εὐαριθμοὶ τὴν ἐπιμηκίαν καὶ μισῶν τοὺς Ὀλανδοὺς ἐκινδύνευσε νὰ σκαραχθῇ. Ἡ κύπρος ἦτο δυνευτὴς ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ γραμματέως καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπε εἰς ὅλην τὴν ἀνθρώπους εἰσερχομένους μετὰ καταμηνύσεως καὶ ἐξερχομένους μετ' ἐντάλματος συλλήψεως, ἐγγέλο δι' μάγουλα, ὅλη τὰ ἐντάλματα ἦσαν συντεταγμένα καραδόξως, καὶ ἐνα μὲν δὲν ὥριζον τὸ σρόσωπον τοῦ ἐνόχου, ἐν ἄλλοις δὲ σαρεμέσκετο νὰ σημειωθῇ τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον κατεδιώκετο, ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ σράυλορες τῆς κυβερνήσεως εἰσήρχοντο εἰς ταῖς οἰκίαις, ἐρεύνων τὰ γραφεῖα καὶ τὰ κιβώτια, ἀσυνόμησον τὰ ἔγγραφα καὶ ἐπε-
σχείρησον εἰς ταῖς ἐρημίαις μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἄνδρας ἀνήκοντας κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν ἀγωγὴν εἰς ταῖς ἀνωτέραις λάξεις τῆς ἑταιρείας.[1] Καὶ ἰδιάζετο μὲν εἰς ταῦτα ἡ ἀσάντησις, ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ Κολμένδερ εἶναι εἰς σάντας σροσιλά, σαὶ δὲ ὁ σαρὰ τὸν νόμον φυλακιζόμενος ἠδύνατο νὰ καταμηνύσῃ τοὺς φυλακίσαντας, ὅτι τὰ ὁρμοδιαῖα ἦσαν σρό-
θυμα κατάκλυσα ν' ἀκούσωσι τὰ σαράσονα τῶν δημάτων τῆς καταιγίσεως ἀσχημα ὥρων καὶ ἀσχήμων ἐσαλλήλων, ἀφοῦ ὅμως οὐδεὶς ἀπὸ διαφωνιῶν τῶν ὁποίων σεριγγράφεται τοσοῦτον συμπαθητικῶς τὰ σαθήματα δὲν ἔλόγιαζε νὰ σροσφύγῃ εἰς τὸ εὐκολώτατον τοῦτο μέσον ἐκανορθώσεως τῆς ἀδικίας, δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὐδὲν συνέβη τὸ μὴ δυνάμενον νὰ διαιαιολογηθῇ. Μ' ὅμως ἐν τούτοις τῶν δυστρεπτημένων ἐσώθησαν ἐκανῶς ἐσὶ τῆ κοινῆς γνώμης, ἐσὶ λόγους δὲ γραφικούς, καθὼς ὁ ὁποῖος ὁ Τρέναρδ φαίνεται ἀληθίσας μᾶλλον σαλάσας δοκησίδας ἐσὶ βραχυβίαν χρόνον τὴν ὑσόληψιν αὐτοῦ καὶ τῆς συνηθείας.

Μεταξὺ τῶν καταδιώκων, οἵτινες ἐσύχαζον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως τοῦ Κράδους συνηριθμεῖτο καὶ Ὀλανδὸς τις ἀληθὴς σολιώνυμος καὶ φίλος τοῦ σροσωνύμου θεοῦ, ἐναγείτο δὲ Ὀλὲ Τάαφε. Οὗτος ἱερεὺς τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ γραμματεὺς τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα ἐσισκόπου Ἄδδα μετὰ δὲ τὴν Ἐπανάστασιν σροσεφάνη εἰς τὴν σροτεσταντικὴν θρησκείαν καὶ νυμφεύθη ὑποχείριον σρὸ σάντων εἰς τὴν ἀναλάμψιν τῆς ἐκπεσούσης σεριουσίας τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ Βενεδικτίνων μοναχῶν τῶν μεταπεσόντων εἰς Λονδίνον καὶ τὴν διάπυστιν τῆς σαπαλόχου βασιλίσσης. Οἱ ὑσουργοὶ σεριφρόνουν μὲν αὐτὸν, ἀλλ' ἐθεώ-
ρουν ἄξιον ἐμπιστοσύνης σιστεύοντες ὅτι μετὰ τὴν ἀσόστασιαν καὶ τὴν συμμετοχήν εἰς τὴν ἀσόγγνωσιν τῶν καταγο-
ρημένων γραμμάτων οὐδὲν ἄλλο δυνάμενος νὰ σεριμένῃ σαρὰ τοῦ Ἰακώβου ἢ ἀνάπτυσιν εἰς τὴν ἀγχόνην δὰ ἦτο σύμβουλον σιστὸν εἰς τὸν Γουλιέλμον.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ Ἰακωβίτην τινὰ σράυλορα ὀνόματι Λούνδ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχο-
δυστρεπτημένος
λίσκοπος τῆς κομπλείας Τσεσάϊρ καὶ Λαγκασάϊρ ἀνέμιξαν σολλάκις εἰς τὰ σχέδια ἐξεγέρσεως, τὰ καταδιώκοντα ἀσὸ τῆς ἀσὸ τῆς μάχης τοῦ Βόϋνη τῷ 1690 καὶ ὅλο ἔτη μετὰ ταῦτην ἀσὸ τῆς ἐν Χόγη ναυμαχίας. Ὁ Λούνδ ἔτυχε φυλακιθῇ ἄλλοτε καταγορηθεὶς εἰς σοβαρὰν σροδοσίαν καὶ ἀσοδυθεὶς δι' ἔλλειψιν ἐγγράφων ἀσοδείξεων, ἤδη δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐγκλεῖον ἔχειν εἰ μὴ νὰ σαγιδευθῇ καὶ σάγιν. Τὸ ἔνδυμον τοῦτο βεβύθισε μετὰ βάθος εἰς ἐσιστολὴν τοῦ Τρέναρδ, εἰς ἣν ἐβεβαίωσεν ὁ Λούνδ ὅτι ἐγνώριζεν Ἐμουΐρους τινὰς εἰς Τσεσάϊρ καὶ Λαγκασάϊρ, εἰς οὓς ἐκόμιζον ἴδιος διαταγὰς τοῦ Ἰακώβου

(1) Βλέπε Βιβερλ, 6', σελ. 141 καὶ 142. — Τὴν σημ. τοῦ Ἀναλόσ. — Τὴν ἀληθῆ Ἱστορίαν, 1697.
(1) Βλ. Τοῦ βιογ. Ἰακώβου, ἔκδ. 6', σελ. 524.

ἐξ Ἀγ. Γερμανοῦ, ὅπως σχηματίσωσιν ἀσοδήματα ὅσων καὶ σοβερνοδίων. Ἡ μαρμύρια αὐλοῦ ἦτο σροφανῶς ἀνεπαρκὴς ὅπως σληρώσῃ τὸ αὐλικὸν καλογερία εἰς ἰσχάλην σροδοσίαν, σροσέλαβεν ὅμως καὶ ἕτερον μάρμυρα, τοῦ ὁποίου ἡ καλάθησις ἐφαίνετο ἱκανὴ σρὸς διάλυσιν σάσης ἀμφιβολίας. Ἡ βάρκαις αὐλοῦ ἦτο ἴσως ἀναμεμιγμένη μὲ μύδια, ἀλλὰ ἰσσοῦτον συντονὴς καὶ σιδερὴ, ὥστε οὐδεμία ἔμενεν ἀμφιβολία ὅτι ἄθλη ἦτο ἐντελῶς ἀληθὴς καὶ ἐκ τούτου ἐδόθησαν εἰς λαγμαδάρ σράμματα, ὅπως σροβῶσιν εἰς καλ' ὅλων ἐρεύνας, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Τάαφε καὶ ὁ Ἅμαρ Ἐμίδ. Ἀλλὰ τὸ σύνδημα τῶν κινδύνου εἶχε μεταδοθῆ εἰς τὴν ἐσαρχίαν ταύτην ὑσὸ τινων σιδανῶν τῶν δουμαρίδ-σροδόλων τῶν ζωγράφων τοῦ ἄρλον τοῦ Γουλιέλμου, ὥστε ἄλλοι τῶν καλογερμάτων ἔσπευσαν νὰ δρασελεύσωσιν, ἄλλοι δὲ νὰ ἐμφύσωσι τὰς σάδας καὶ τὰ συρόβολα καὶ νὰ καύσωσι τὰ ἐνοχοσοιητικὰ ἔγγραφα, ἀλλ' ἐγένετο ἐν τούτοις καὶ ἀναπαλύψεις τινες ἐσημειοῦσαι τὴν καλαμήνυσιν τοῦ Λουΐ, ἰδίως δὲ ἀνευρέθη ἐν τῷ ἀρχαίῳ σύγγραμμι ῥωμαιοκαθολικῆς ἀπογνώσεως διάγραμμα φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Κα. Ναυάρου.

Ἕτερα σύνια, τῆς ὑποίας ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε ἴραθῆ εἰς φυγήν, ἐσκεμμένη καινοτέρα εἰς ἀμφιβολ ἔρευνας καὶ οἱ ὁρμώμενοι τῆς ἀκοδεσποίνης καὶ τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι δὲν ἐξετάσθησαν ἐν αὐτῇ ὅλα, ἀλλ' ἴσως διεμαρτύρετο ἡ μυρία βεβαιοῦσα ὅτι ὁ σύγγυος αὐτῆς ἦτο ἀδάμας, σαρετήρησαν οἱ ἀσταλαγμένοι σαφῶς τῆς μυθερνησεως, ὅτι ἡ μαγκάλουσα τὸ βάθος τῆς κλίσις σχῆμ δὲν σροσηρμόζετο ἀκριβῶς εἰς τὸν τοῖχον, ἀφοῦ ἀνεκαλύφθη ὅτι αὐτῆς καλύσσων ἐκεῖ τοῦ ἐδάφους σχίσμα, μεσίδες βάρους, ὡς αἱ ἐν χρήσει σαρὰ τοῖς ἐρτασσοις σλαπιώλαις, ἐν δὲ τῷ ἐσρόσω ἀνευρέθησαν ἐντὸς ἀσφαλοῦς μύστης ἱκάνοντα ἐρύσσια, σαφῶς καὶ ἀφράγιστα καὶ σλήνοντα σάδας τοῦ ἐσκιποῦ. Τὰ ὁλα ἐφάνησαν ἴσως ἀφῆ εἶναι τοῦ Τρέσαρδ καὶ τοῦ Ἅμαρ Ἐμίδ σρὸς ἀσόδειξιν τῆς ἐνοχῆς, οἱ δὲ μυθερνητοι σαρέσυφον τοῦς συλληφθέντας, ὅπως διαφθάσι ὑσὸ ἰδιωτῆς ἐσιτροσῆς.(1)

Ὁ Τάαφε ὅστις ἦτον ἀμοιβὴν τῶν εὐδοκιμήσεων αὐτοῦ, ἀλλ' ἴλιγξε ψυχρολήψιαν σαρὰ τῷ λαμία ὑποδοχῆς. Ἀληθὴς τῷ ὄντι σπουδὴ τῆς μεταβάσεως τοῦ Τάαφε εἰς λαγμαδάρ ἀσεδείχθη, ὅτι ἦτο σρὸ σάντων ἦτο ἡ μεσολάβησις τῶν σολιτῶν ὑσουργῶν καὶ τοῦ χρυσοῦ τῶν ἐνβολίων τὰ ὁποῖα σαρηγγέλθη νὰ ἱρτυπήσῃ, ἡ δὲ ἀδροχειρία αὐτὴ δὲν διέφυγε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συνεργόφων αὐτοῦ, οἵτινες ἀντιλήφθησαν συχνάκις, ὅτι εἶχεν ἐκλείψει ἀρσανικὸν καὶ χῆρας καὶ ἐκ τοῦ ἱρὰ σωλὴν, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον σρὸς μεταλῆψιν τῶν μυστηρίων εἰς τὰς σύναξις ἀκκλησίας τῶν σασιστῶν. Ὅτε μοιχὸν ἐφάνησαν ἡ ἀμοιβὴ τῶν λοιπῶν ἔργων, οὐ μόνον οὐδὲν ἔμβαθ ἔμβαθ, ἀλλὰ καὶ ἐσιμήχθη αὐστηρῶς, ἀσουρδὺς σληρὸς ὀργὴ ἐκ τῆς ψευδοῦς ἀσιστίας. Ἀλλ' ἔμενεν αὐτῷ μέσον ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδίσταζε νὰ μεταφύγῃ. Πρὸς τοῦτο ἔσπευσε νὰ συντρονθῇ μετὰ τῶν φίλων τῶν φυλακισθέντων, ἐσχυριζόμενος, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀνορθώσῃ τὸ ναυάγιον τὸ ὁποῖον ἔσραξε καὶ οὐ μόνον νὰ σώσῃ τοὺς καλογερουμένους ἀσὸ τῆς ἀγχόνης, ἀλλὰ καὶ νὰ μαλαισχύνῃ τοὺς καλογέρους σρομαχῶν τὴν ἀσόμυσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ σισφγγέως, τοῦ ἐμσυσιάσαντος ἐρόμον εἰς τοὺς Ναυαρραίους φίλους τοῦ βασιλέως Ναυάρου. Οὗτοι ἀσεσιρέφοντο βεβαίως τὸν Τάαφε, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ διωρήσωσι τὰ σροβλήματα αὐτοῦ ἀναμίας σροσοχῆς, ἀλλ' ἔσπευσαν νὰ χορηγήσωσιν εἰς αὐτὸν χρηματικὸν τι σόσον καὶ ἵππους ἱκανὸν σύνταξιν, σρὸς σιγὴν δὲ ἀσφάλειαν ἐδώρησαν σρόσωσον νὰ ἀσουρύψωσιν αὐτὸν ἐν ἐσαρχιακῇ σόλει μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δίκης.

(1) Βλ. Κίγκλον, ὅστις μνημονεύει ἐτέρου σρὸ τῆς δουλῆς τῶν Πορδῶν μαρτυρίας σερὶ τοῦ χορηγηθέντος εἰς τὸν Τάαφε σόσου.
(2) Ἡμερολόγιον τοῦ Λαμπέσσου Πουΐλρε), 6 Σεπτεμβρίου 1694.

Καλὰ τὸ διάλημμα τοῦτο συνεισφόρους καθαίως λέγεσθαι, δι' ἓν τὸ δίμην τοῦ Λαμμασάϊρ καὶ τὰ λάσαστα μελὰ τῶν σουδαίων ἐπάλων ὡς τὸ τοῦ Ἄλες, τοῦ Ρύλλερ, τοῦ Θαμψρεϋζ, τοῦ Οὐιλντὸ καὶ τοῦ Νόρρις, τὸ δὲ διανομὴ τῶν φυλλαδίων τούτων τὸ ἀρθρωτὸν ἱερὰ ἐν τῇ πομπείᾳ ἐν ᾗ ἐμέλλον οἱ ἔνορκοι τὰ μηρωθῶσι. Τὸ μαυρόλαιον, τὸ ἐχτικιάλαιον καὶ βιαιόλαιον τῶν μεβεχγραφημάτων τούτων, τὸ τὸ ἐγγραφόμενον ἐν τῇ ἐωισολῇ ὁροῖ τὸν γραμματέα τοῦ Κράλους τρὶς ἀρξ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἐρρουσον. Καὶ δὲν εἶναι μὲν ἀδύναλον, ὅλι ὁ Ἐρρουσον μελέσχε τῆς συντάξεως ἢ καὶ ἐκομι- σε τὸ διαμπέτασμα σε τὸ χειρόγραφον εἰς τὸ Τυπογραφεῖον, ὡς τοῦτο ὅμως χωρὶς ἐγράφησαν μελὰ ἐχθρης καὶ ὀδύνου ἀναλέρου βεβαίως τὰ μοιρὰ αὐτοῦ ἔργα, ἐξ οὗ ἀσυμφίναν πολλοὶ τὰ ἐποδίσωσι τὸ σοφύρολον φυλλάδιον ἐμπειρίαιον ἀπαύγασμα τοῦ σοφροῦ πνεύματος τοῦ Μοντγόμερυ, ὅστις μελὰ τίνας ἑβδομάδας καλέβη ἄμεμπτος εἰς τὸν λαρον.

Οὐδεμία ὑπῆρχε τότε ἔπλωσις ἐφημερίδος ἐκτὸς τῆς τοῦ Λονδίνου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἐσπερασίας τὸ θέλιον τῶν εἰδήσεων εἶχεν ἀποβῆ πολιτικὴ μηχανὴ καὶ πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς καὶ πρότερον τότε ἰσχυρὰ. Ἅπλη συνεισφορὰ χειρόγραφος συνεισφέρη ὑπὸ τίνος θάϋερ, ὑπάδου τοῦ τορυποῦ πόρμαλος καὶ τῆς ὑψηλῆς ἐπιμηνείας καὶ τὸ τούτου ἔχοντος πῦρος χρησμοῦ παρὰ τοῖς συμποδεσσόλαις θηρευταῖς ἀγωσίνων. Οὗτος εἶχεν ἤδη φυλαπιοδῆ δίς, ἀλλὰ τὰ δαφνᾶ αὐτοῦ αὐτοῦ μέρη ἐνιδάρρυνον αὐτὸν νὰ ἐξαπολουθήσῃ παρονίζων ταῖς ἰδέαις καὶ τὸ ὕφος τοῦ φύλλου του καλὰ ταῖς ὀρέξεις τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπαλριδῶν μεγαλοσίων τὴν δύδιν συναμοσίαν τοῦ Λαμμασάϊρ καὶ ἰσχυριζόμενος ὅλι τὰ εἰπὶ ἀντιριθέντα συροβόλα ἦσαν ἐπιτηδειοτὰ τὰ δὲ ἐρίσθια καὶ αἱ σάδαι γεφυραὶ λείψανα ἀρχαίων μαχῶν καλάγκα πρὸς διακόσμησιν τῶν μουσείων.(1)

Ἡ τῶν ὕβρεων καὶ τῶν συμπεμάλων τούτων ἔνδυσις τοῦ μοινοῦ ὑπὸ ὡς φαίνεται ἐσάπη, ὅλε καὶ σαρ' αὐτῇ τῇ ὁλανδικῇ συμπάθεια τῇ συμπαθούσῃ βεβαίως πρὸς τὸν ἐπαναβιλισμὸν ἐσκεμμένε ὅ γενόμ ὅλι πολιτικὴ ἀφροσύνη δὲ ὑπὸ ἡ σαρασκευὴ εἰς δίκην τῶν παληγορουμένων, ἐν δὲ Ταϊσαΐρ καὶ Λαμμασάϊρ ὑπὸ γενικὸν τὸ ἄθημα συμπαθείας πρὸς τὰ δέμαλα καὶ τὸ μῖσος καλὰ τῶν καλαδρομέων. Ἡ ἐνδέμνησις ἐν τούτοις ἐδέμνησε πρίσον νὰ ἐσιμείνῃ, ἀσοσίλμασαν τοῦ Οὐιλλιαμ τρεῖς δικασταὶ εἰς Μαγκεστρίαν. Ὁ σημδυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ἠσπολοχεῖται ἐξ ἀθροίσματος προσώπων γενναδίνων ἀσαπαχοῦ τῶν βρεπανικῶν νησῶν καὶ ὡς ἐν τούτου δι' οὐδεμιᾶς συνεισφορᾶς ἰδιαιτέρας συμπαθείας πρὸς τοὺς τοὺς γειτνιῶντας, τοὺς ἀγροκόμους καὶ τοὺς γεωργοὺς τῶν περιχώρων, ἀλλὰ καλὰ τὸν δίκαιον ἕβδομον αἰῶνα ὁ σοφὸς τῆς Μαγκεστρίας ὑπὸ πρὸ πάντων ἐπαρχιώτης τοῦ Λαμμασάϊρ σεβόμενος ταῖς ἀρχαίαις ἀπομαγείαις τῶν παβαλίμων καὶ φρίσσων εἰς τὸ ἄπουσμα, ὅλι συμμορία ὀργυλοπεφάλων ὀλιβχαλῶν τοῦ νόμου ἤρχιτο εἰς Λονδίνου, ὅπως χύσῃ τὸ παθαρώτερον αἷμα τῆς πομπείας. Ἀσσι- ρον πλῆθος λαοῦ συνάθροισθέντος ἐκ τῶν περιχώρων παλύμβε ταῖς ὁδοὺς τῆς πόλεως πανταπροῦν μελὰ χύσης καὶ ἀγανακτήσεως τὰ στρατιωτικοῦτα τοῦ καληγορουμένου γεμνᾶ ζίφη καὶ πυροβόλα. Τὰ καλὰ τὴν δίκην φαι- νονται διαλεθέντα ἀδεξίως ἐκτὸς τοῦ Ἄαρον Ἐμίθ, συνδιορισθέντος καὶ συνηγόρου τοῦ Ἐλέμμαλος τοῦ Οὐίλλιαμ, ὑπόλοι- πος ὑπὸ ὁ βάρος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀντιδημοκρατικοῦ πλοῦ, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠγέρθη ἐν Βεσθμινστερ ἐν μέσῳ τῶν παγχάσμων τοῦ ἀμφιθεάτρου πρὸς ὑποστάσιν τῆς ἐσοχθοῦς ἐξουσίας καὶ ἐξύβριση τοῦ διαπύρμαλος ἐκεῖ πρὸς τὸν ἥγεμόνα ἀναφοράς. Μελὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν σπερπὶς σαντὸς ἀξιώματος δὲν ἦλο διαπεπειρύσιος νὰ ἐξυπηρέτηση

(1) Περὶ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Δάϋερ βλ. τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Νάρκισσου Λούτρελ τοῦ Ἰουνίου μηνὸς Ἰουλίου 1693 καὶ Σεπτεμβρίου 1694.

συνέρησιν, καθ' ἣν οὐδὲν ἀδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ οὐδενὸς συνδεόμενος πρὸς αὐτὴν δεσμοῦ.

Τὰ λεπτομερῆ σχεδία τῆς δίκης δὲν σεσημείωνται εἰς τόμους, ἀλλὰ μόνον σεσήμανται αὐτῆς σύντομοι καὶ ἕνεκα ἀκαταβλησίας.(1) Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ σχῶλοι ἀγκλεύδιτες ~~καὶ ἀκαταβλησίας~~ δεσμῶται δὲν προέβησαν εἰς ἰδιαιτέρας ἔφεσιν ἐνόρκων καὶ ἐσωμένως ἐδικάσθησαν ἀπὸ κοινοῦ. Ὁ Οὐίλλιαμς ἀπὸ ἔλυσε τοὺς μάρτυρας μετ' ἀνελπρότητος, ἥτις ἐκόπασεν αὐτούς, τὸ δὲ ἀμφιαλήριον ἀσάνισε τὰς καλαδίσεις ἐν δορύβῳ μεγάλων καὶ κραυγῶν. Ὁ Λούντ ἰδίως ἐφαίνετο ἀσχάλλων διὰ τὰς φρένας, ἐμμαμβάνων ~~τοὺς~~ ἕνα μάρτυρα ἀπ' ἄλλου καὶ μὴ ἀναιρέσας τὴν σαρουσίαν τοῦ ~~ἀναγκαίου~~ ὁπλίτου ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ δικηγόρου τοῦ Ἐλέμμαλος. Τινὲς τῶν καλῶς ἀρομένων ἐρωτήσεων ἐπέτυχαν τὴν ἀπόλυσιν τῆς σαρουσίας ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ ἄλλοι ἀποσήμαντοι μάρτυρες τῆς σασιγνάσεως ~~τοῦ~~ ἀλιμάτας τοῦ Λούντ. Τὸ ἀσυλλόγιστον ἐπιτοῦτο ἐφαίνετο ἀμφίβολον μέχρι τῆς σίγμης, καθ' ἣν ἀφὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς καλῶς ἀρομένης ἐπεφάνθη ὁ Τάαφε ὡς μάρτυς βεβαιῶν ἐνόρκως μετὰ πανηγυρικῆς ἀκριβείας ὅτι ὁλόκληρος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ἱστορία τῆς συναμοσίας ἦτο ψεῦδος ἐφευρεθὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Λούντ. Ὁ Οὐίλλιαμς ἔρριψε χαμαὶ ~~τὴν~~ τὴν διπλογραφίαν, ὡς ἡ ἤθελε σπάσῃ σαν ἄλλος σπάγγαλι λίμνιος κομμαδής, σάρλες ~~Β~~ οἱ ἐν τῇ ἀθρόνῃ δεσμῶται ~~ἐπαν~~ ἀσχολήθησαν ἀθρόως καὶ σὺν μὴ ἀπόμεν διπλασθέντες, σάρλες δὲ οἱ μάρτυρες τῆς καλῶς ἰδιαφθησαν τῆς Μαγχεστρίας, ἀγραμματεὺς δυσώπως ἠδυνήθη νὰ σωθῇ οἱ δὲ δικασταὶ ἔσπευσαν νὰ καλασίσωσι τὴν σόλιν καλασκομένοι δ' ἀρῶν καὶ συριγμῶν ἐκ τοῦ σήνδους.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν δίκην ἐπανῆλθεν ὁ Γουλιέλμος εἰς Ἀγγλίαν, τὴν δὲ 12 Νοεμβρίου ἐσπεράσαντα αὐτῷ μόνον ὥρας μετὰ τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ εἰς Κένσιγτων σανῆλθε τὸ πανεθνούλιον. Ὁ βασιλεὺς συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῇ βεβαιώσει τῶν ~~προνομίων~~ τῶν τε καλῶς γραφέντων καὶ καλῶς δικασθέντων γραμμάτων, διότι τὸ λῶγον μετὰ τὸν θάνατον ἕνος ἐπαρχον ἐὐτοίμων ~~τ~~ ἐπὶ συνόψει ἐνεργείαν πρὸς τοὺς συμμάχους. Ὁμοῦ γαλλικοὶ στρατοὶ ὅλῃ καλὰ ἐν βῆμα καλπερδωσι νὰ προχωρήσῃ, οἱ δὲ στόλοι τοῦ Λουδοβίκου αὐθ' ἑτοίμασαν νὰ προπέσωσιν. Ἀδύνατον ὅμως ἦτο νὰ στερξῃ αὖθις ἔπιμον καὶ ἀσφαλῆ εἰρήνην ἄνευ δραστηρίας ἐφαμοσούδησεως τοῦ στολέμου, ἥτις δὲν ἦτο δυνατὴ ἢ διὰ σουσδατωχοχορηγημάτων, πρὸ πάντων τοῦ παραχωρηθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰς τὸ Ἐλέμμα διὰ τόμου σερὶ φορεσσίας ἐπὶ τοῦ ἐμβαθμοῦ τῶν τῶν στρατιῶν.

Μετὰ τὸν βασιλικὸν λόγον ἡ βουλὴ τῶν Κοινοτήτων διέμεφε τὰς συνεδριάσεις ἐξ ἀφορμῆς ἀγνώστου εἰς πάντας τοὺς ἀδόρυμους. Καὶ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπῆλθε μεγαλοπρεπὴς βυθὸς πάντας τὰ ἀνάκτορα καὶ ὁλόκληρον τὸ κόμμα τῆς Χαμπτῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Τίλλοτσον εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ἀπριδίου ῥοπήματος σαριπλάμενος εἰς τὴν λέξιν τῆς θείας μιλουργίας ἐν τῷ σαρεκκλησίῳ τοῦ Οὐαϊτχάλλ. Ἡ σωτηρία αὐτοῦ δὲν ἦτο ἴσως ἀδύνατος διὰ τῆς ἐγκαίρου προσφυγῆς εἰς τὰ καλάβλητον θεραπείαν, ἀλλὰ μὴ ὀλίγας τὰ διαπόψῃ καὶ ἰσχὰς ἠπατήθη τὴν νόσον αὐτοῦ δεινοτέραν πρὸ τοῦ λέγειν τὴν λεχέτης καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνῃρέθη τῆς ἐπιστήμης τῶν ἰατρῶν. Οὗτος εἶχεν ἀσυγέσει σχεδὸν ἐντελῶς τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, ἀλλ' οἱ φίλοι αὐτοῦ ἀπεμνημόνευσαν εὐχαρίστως ὅτι διανυσσομέναι λύπαι, ἀλλὰ θερμαὶ εὐχαὶ ἀπεδίδοντο ὅτι διετέλει μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας τῆς παρδίας. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβε τὸν τελευταῖον λόγον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου ἐγκοίου τοῦ Δημαρχείου, ἐν ᾧ καλέσας τὴν φήμην αὐτοῦ ῥήτορος μοναδικοῦ ὑπερέβαλλον τὸν ἄστον λόγον ~~τὸν~~ καλὰ τὰ ἡμέτερα τὰ συνεχῆ τὰ προηγηθέντα τῆς ἀνυψώσεως ~~αὐτοῦ~~ εἰς τὸν θρόνον τῆς Καρλεβουΐας. Ἡ εὐγλωττία αὐτοῦ προσέμενεν

(1) Ἡ συνήγησις ἀφήγησις ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Κίγμαζλον, ὃν δὲ Ναωβιλιωπ ὑπὸ ἀνωνύμου ἐλυσώπη ἐκδόσεως ὑπὸ τῆς Ἑλαιρίας τοῦ τοῦ Χέδαμ. Βλ. καὶ τὴν "Ἐπιστολὴν εὐ λαμπασσάϊρ εἰς φίλον τῶν Λονδίνου ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐμπλοκίας δίκης 1695."